

ФОР

ВЕРОНИКА РОТ

ПРЕВОД ВИДА ДЕЛЧЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Four: A Divergent Collection*

Copyright © 2014 by Veronica Roth

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Превод Вида Делчева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2014

ISBN 978-954-27-1297-8

На поите мъдри и храбри читатели

СЪДЪРЖАНИЕ

УВОД	7
ТРАНСФЕРЪТ	9
ПОСЛУШНИКЪТ	53
СИНЪТ	103
ПРЕДАТЕЛЯТ	153

ПРОЧЕТИ ОЩЕ
ЕКСКЛУЗИВНИ СЦЕНИ ОТ

ДИВЕРГЕНТИ,

РАЗКАЗАНИ ОТ
ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ТОБИАС!

„ПЪРВИЯТ СКОЧИЛ - ТРИС!“	223
„ВНИМАВАЙ, ТРИС!“	227
„МНОГО СИ ХУБАВА, ТРИС!“	235
БЛАГОДАРНОСТИ	238

УВОД

ОТНАЧАЛО ЗАПОЧНАХ ДА ПИША „Дивергентни“ от гледна точка на Тобиас Итън, момче от Аскетите, намиращо се в особено обтегнати отношения с баща си, което копнее да се освободи от кастата си. След трийсет страници се оказах в загънена улица, защото героят ми не беше особено подходящ за нещата, които исках да разкажа. Четири години по-късно, когато започнах тази история отначало, намерих правилния персонаж, който да я подхване – този път момиче от Аскетите, което иска да открие какво е в действителност. Но Тобиас така и не изчезна – той се появи като Фор, инструктор, приятел, гадже, равноправен на Трис герой. Той винаги е бил личност, която съм искала да изследвам по-дълбоко заради начина, по който оживява пред мен всеки път, когато се докосна до него. Има нещо много силно в способността му да преодолява бедите и даже, в някои случаи, да процъфтява в тях.

Действието в първите три истории – „Трансферът“, „Послушникът“ и „Синът“, се развива, докато Тобиас извървява пътя си от Аскетите към Безстрашните и придобива своята сила – преди изобщо да срещне Трис. В последния разказ – „Предателят“, който хронологично се пада в средата на „Дивергентни“, – той се запознава с нея. Много исках да включа този момент там, но, за съжаление, нарушаваше ритъма на действието. Затова ще го откри-

ете в тази книга.

Поредицата „Дивергенти“ следва живота на Трис от момента, в който тя поема контрола над него и над идентичността си – тук можем да проследим как Фор прави същото. А останалото, както казват, е история.

-Вероника Рот

ТРАНСФЕРЪТ

ИЗЛИЗАМ от симулацията с вик. Устната ми пари и когато отмествам ръка от нея, по пръстите ми има кръв. Явно съм я прехапал по време на теста.

Безстрашната, която провежда теста ми за установяване на наклонностите – беше се представила като Тори, – ме поглежда странно, пригладжа черната си коса назад и я връзва на кок. Ръцете ѝ са изрисувани с мастилени пламъци, лъчи светлина и ястребови криле.

– Докато се намираше в симулацията, осъзнаваше ли, че тя не е истинска? – пита ме Тори, след като изключва машината. Звучи небрежно, но е престошена небрежност, изработена с години практика. Разпознавам я, когато я видя. Винаги.

Внезапно ясно усещам пулса си. Точно това ми каза баща ми, че ще се случи. Обясни ми, че ще ме попитат дали по време на симулацията съм бил наясно, че съм в такава, инстуктура ме и какво да им отговоря.

– Не – казвам. – Ако бях, мислите ли, че щях да си сгъвча устната?

Тори ме изучава няколко секунди, прехапва устни, а после изрича:

– Поздравления. Резултатът ти е образцов Аскет.

Кимвам, но усещам гумата „Аскет“ като примка, затягаща се около гърлото ми.

- Не си ли доволен? - пита ме тя.

- Членовете на кастата ми ще бъдат.

- Не те питах за тях, а за теб. - Краищата на очите и устните на Тори се извиват наогу като натежали. Сякаш е тъжна за нещо. - В тази стая си в безопасност. Можеш да кажеш всичко, което искаш.

Още когато дойдох на училище тази сутрин, знаех какъв избор трябва да направя на теста за наклонностите си и какъв ще е резултатът от него. Избрах храната пред оръжието. Хвърлих се на пътя на кучето, за да спася малкото момиченце. Знаех, че след като направя този избор, тестът ще приключи и аз ще получа резултат Аскет. И не знам дали нямаше да избира други неща, ако баща ми не ме беше подготвил, ако не беше контролирал от разстояние всяка част от този тест. Така че какво бях очаквал? Каква каста бях искал?

Която и да е. Всяка друга, само не Аскетите.

- Доволен съм - заявявам решително. Не ме интересува какво твърди тя... в тази стая не съм в безопасност. Няма безопасни стаи, няма безопасни истини, няма безопасни за изричане тайни.

Все още усещам как зъбите на кучето се впиват в рамото ми, как разкъсват кожата ми. Кимвам на Тори и се отправям към вратата, но точно преди да изляза, ръката ѝ ме хваща за лакътя.

- Ти си този, който ще трябва да живее с избора си - казва ми тя. - Всеки друг ще го преживее и ще продължи нататък, независимо какво решиш. Но не и ти.

Отварям вратата и излизам навън.

+ + +

Връщам се в столовата и сядам на масата на Аскети-

ме, сред хората, които едва ме познават. Баща ми не ми разрешава да идвам на повечето събирания на общността. Твърди, че ще причиня разрыв и ще направя нещо, което да накърни репутацията му. Все ми е едно. По-щастлив съм в стаята си в тихата къща, отколкото обграден от почтителни и извиняващи се Аскети.

Последствието от постоянното ми отсъствие обаче е, че другите Аскети са предпазливи спрямо мен, смятат, че нещо не ми е наред, че съм болен или пък безсмъртен, или просто странен. Дори тези, които ми кимат за поздрав, избягват очите ми.

Сядам, обхващам с ръце коленете си и докато другите ученици преминават през своя тест за установяване на наклонностите, наблюдавам останалите маси. Тази на Ерудитите е покрита с различни неща за четене, но не всички на нея учат – просто го демонстрират, а очите им се връщат на изписаното всеки път, когато усетят, че някой ги наблюдава. Прямите говорят шумно както винаги. Миротворците се усмихват, смеят се, вадят храна от джобовете си и я раздават наоколо. Безстрашните са буйни и шумни, висят по масите и столовете, облягат се едни на други, бутат се и се гразнят взаимно.

Исках която и да е друга каста. Всяка, но не и своята, където всички вече са преценили, че не заслужавам вниманието им.

Най-сетне една жена от Ерудитите влиза в столовата и вдига ръка, за да възвори ред. Аскетите и Ерудитите притихват на мига, но ѝ се налага да изкрещи „Тишина!“, за да бъде забелязана от Безстрашните, Прямите и Миротворците.

– Тестът за установяване на наклонностите приключи – казва тя. – Запомнете, че не ви е разрешено да обсъждате резултатите си с *никого*, дори със семействата и прияте-

лите си. Изборната церемония ще се проведе утре в Цитаделата. Преценете си времето така, че да пристигнете поне десет минути преди началото ѝ. Свободни сте.

Всички се втурват към изхода, освен нашата маса – ние изчакаме останалите да излязат, преди изобищо да се изправим. Знам пътя, по който моите Аскети ще тръгнат – наголу по коридора и през централните врати към автобусната спирка. Могат да останат там повече от час, пропускайки всички останали хора да се качат преди тях. Не мисля, че ще съм в състояние да понеса още от тяхната тишина.

Вместо да ги последвам, се измъквам през една странична врата на тясната алея до училището. И преди съм минавал по този път, но обикновено съм го правил тихо, когато не съм искал да бъде видян или чул. Днес единственото, което искам, е да бягам.

Тичам до края на алеята и по празната улица, прескачам дупка в паважа. Широкото ми Аскетско яке плъзи на вятъра, оставам го да се свлече от раменете ми, да се вее като знаме и накрая да падне. Навивам в движение ръкавите на ризата си до лактите и забавям скоростта, когато тялото ми вече не може да издържи на бързината. Имам чувството, че целият град профучава покрай мен размазан, а сградите се сливат. Чувам тропота на обувките си като звук, отделен от мен.

Накрая се налага да спра, мускулите ми горят. Намирам се в разрушения участък на безкастовите, който е между сектора на Аскетите, централите на Ерудитите и Прямите и общата ни територия. На всяка среща на каста ни нашите лидери, обикновено говорейки чрез баща ми, ни увещават да не се боим от безкастовите и да се отнасяме към тях като към хора, а не като към разбити и изгубени създания.

Тръгвам по тротоара, за да мога да гледам през прозорците на сградите. През повечето време виждам стари мебели, стаите са празни и с боклуци на пода. Когато повечето жители на града са го напуснали – би трябвало така да са сторили, предвид това, че настоящото население не може да напълни всичките му сгради, – явно никак не са бързали, защото пространствата, които са обитавали, са наистина чисти. Не са оставили нищо интересно след себе си.

Но щом преминавам покрай една ъглова сграда, забелязвам нещо вътре. Стаята зад прозореца е пуста като всички останали, но през вратата във вътрешността мога да видя проблясъците на горящи въглища.

Намръщвам се и спирам пред прозореца, за да проверя мога ли да го отворя. Отначало не помръдва, но аз го бутам напред и назад, докато не отскача нагоре. Напрягам тялото си, после и краката си и се изсипвам вътре с цялата си тежест. Лактите ми ограскват пода и ме заболяват.

В сградата мирише на сготвена храна, както и на дим и пот. Промъквам се към въглените и се ослушвам за гласове, които ще ме предупредят, ако безкастовите са тук, но наоколо е тихо.

В съседната стая прозорците са затъмнени от пластове боя и мръсотия, но през тях прониква малко светлина, ето защо успявам да различа навити постелки на пода из цялата стая и консервни кутии с остатъци от суха храна. В центъра на помещението има малка скара. Повечето въглища са изгорели, но един все още свети, което означава, че който и да е бил тук, е напуснал скоро. А ако съдя по миризмата и по изобилието от одеяла и консерви, са били госта хора.

Винаги са ме учели, че безкастовите живеят без общ-

ност, изолирани един от друг. А сега, докато гледам това място, се чудя защо изобщо съм вярвал на тези неща. Какво би ги спряло да си създават групи така, както го правим ние? В природата ни е.

– Какво правиш тук? – обажда се нечий глас и преминава през мен като електрошок. Завъртам се и виждам в съседната стая мръсен човек с бледо лице, който бърше ръцете си в грипава кърпа.

– Аз просто... – Поглеждам към скарата. – Видях огън, това е всичко.

– О! – Мъжът натъква края на кърпата в задния си джоб. Носи черни панталони на Прямите с кърпки от син Ерудитски плат, както и сива Аскетска риза, същата като моята. Тънък е като релса, но изглежда силен. Достатъчно силен, за да ме нарани, макар и да не мисля, че ще го стори.

– В такъв случай, благодаря – казва той. – Но тук нищо не гори.

– Виждам – отвръщам. – Какво е това място?

– Къщата ми – отговаря със студена усмивка. Един от зъбите му липсва. – Не знаех, че ще имам гости, затова не съм чистил.

Премествам поглед от него към разпилените консерви.

– Трябва доста да се мяташ насън, за да са ти необходими толкова много одеяла.

– Никога не съм срещал Дървен, който си пъха толкова много носа в работата на групите. – Той ме доближава и се смръзва. – Изглеждаш ми познат отнякъде.

Знам, че няма как да съм го срещал досега, не и предвид това къде живея – сред напълно еднакви къщи в най-еднообразния квартал, обграден от хора с еднакви сиви грехи и еднакви късо подстригани коси. И тогава ми хрумва – колкото и да ме крие баща ми, той все пак е лидерът на

съвета и един от най-изтъкнатите хора в града ни, а аз приличам на него.

- Съжалявам, че те обезпокоих - казвам с най-добрия си Аскетски глас. - Тръзвам си.

- Наистина те познавам - заявява мъжът. - Ти си синът на Евелин Итън, нали?

Настръхвам при името ѝ. Не съм го чувал от години, защото баща ми никога не го изрича и дори няма да реагира, ако го чуе. Усещането да бъда свързан с нея, дори и само чрез външна прилика, е странно - като да облечеш стара греха, която вече не ти става.

- Откъде я познаваш? - Явно я познава добре, щом я вижда в лицето ми, което е по-бледо от нейното, а очите ми са сини, а не тъмнокафяви. Повечето хора не се възлеждат достатъчно, че да успеят да забележат всичките ни общи черти - дългите пръсти, гърбавите носове, правите смръщени вежди.

Той се поколебава.

- Понякога беше от доброволците Аскети. Раздаваше храна, одяла и грехи. Имаше лесно за запомняне лице. А и беше омъжена за един от лидерите от съвета. Не я ли знаеше всеки?

Има случаи, в които разбирам, че хората лъжат, само по начина, по който усещам допира на думите им до себе си - неудобни и погрешни. Същият начин, по който се чувства един Ерудит, когато чете граматически неправилно изречение. Както и да се бе запознал с майка ми, не беше защото някой път му е подала одяло или чаша супа. Но аз толкова много копнея да чуя още нещо за нея, че не настоявам повече.

- Тя почина, нали знаеш? - казвам. - Преди години.

- Не, не знаех. - Ъгълчетата на устните му помръдват надолу. - Съжалявам да го чуя.

Чувствам се странно, стоейки на това влажно място, миришещо на човешки тела и пушек, сред тези празни консерви, подсказващи бедността и провала да се впишеш сред другите. Но тук има и нещо примамливо – свобода, отказ да принадлежиш към тези тиранични категории, които сме си създали, за да ни служат.

– Явно Изборната ти церемония е утре, като те гледам колко си притеснен – казва мъжът. – Каква каста ти казаха?

– Нямам право да споделям на никого – отвръщам автоматично.

– Аз съм никої – изтъква той. – Съвсем никої. Това е да си безкастов.

Продължавам да не отговарям нищо. Забраната да огласявам резултата от теста си за установяване на наклонностите или която и да е от тайните си, е част от калъпа, в който са ме вкарали и който всекидневно ме прави такъв, какъвто съм. Невъзможно е да променя това сега.

– Ах, момче, което следва правилата. – Като че ли е разочарован. – Майка ти веднъж ми каза, че имала чувството, че инерцията я е завела при Аскетите. Това бил пътят на най-малкото съпротивление. – Той вдига рамене. – Повярвай на думите ми, Итън, съпротивлението си струва.

Усещам гняв. Той не бива да ми говори за майка ми така, сякаш тя принадлежи на него, а не на мен, не бива да поставя под въпрос всичко, което си спомням за нея, просто защото евентуално веднъж го е нахранила. Изобщо не бива да ми говори – той е безкастов, изолиран... никої.

– Така ли? – казвам. – Виж докъде те е довело твоето съпротивление. Караш го на консерви в порутени сгради. Не ми изглежда хубаво. – Устремявам се към вратата, от която се беше появил мъжът. Знам, че някъде там ще намеря изход. Не ме интересува къде, стига да изляза бързо

оттук.

Избирам си път, като внимавам да не стъпя върху някое от одеялата по пода. Щом стигам до коридора, мъжът казва:

- Преппочитам да се изхранвам от консерви пред това да бъда задушаван от някоя каста.

Не поглеждам назад.

+ + +

Когато стигам до вкъщи, сядам на прага и няколко минути вдишвам дълбоко от хладния пролетен въздух.

Макар и да не го знаеше, именно майка ми ме научи да си крада моменти като този, моменти на свобода. Наблюдавах я как си ги заделя, как се изплъзва през вратата по тъмно, когато баща ми вече е заспал, и се промъква обратно вкъщи, когато светлината едва е надникнала иззад сградите. Открадваше си такива моменти дори докато беше с нас - заставаше над мивката със затворени очи, толкова отдалечена от настоящето, че дори не ме чуваше, щом заговорех.

Но научих и още нещо, докато я наблюдавах - че свободните моменти си имат край.

Изправям се, изтръсквам парченцата цимент от сивите си панталони и отварям вратата. Баща ми седи на удобния си стол в хола, обграден от документи. Изпъчвам се в целия си ръст, за да не ме сълчи, че ходя отпуснат. Тръгвам към стълбите. Може би ще ме остави да си ида незабелязан в стаята.

- Кажу ми за теста си за установяване на наклонностите - казва и ми посочва дивана.

Прекосявам стаята, като стъпвам внимателно върху купчина документи на килима, и сядам, където ми е посо-

чил, точно на ръба на седалката, за да мога да се изправа бързо.

- Е? - Той си сваля очилата и се вглежда в мен с очакване. Чувам напрежение в гласа му, от онзи тип, което се натрупва при труден ден в работата. Трябва да бъда внимателен. - Какъв беше резултатът ти?

Дори не ми и хрумва да откажа да му отговоря.

- Аскет.

- И нищо друго?

- Не, разбира се, че не - намръщвам се.

- Не ме поглеждай с този поглед - казва той и навъсено то ми изражение изчезва. - Нищо странно ли не се случи на теста ти?

По време на теста знаех къде се намирам - знаех, че докато имам чувството, че съм в училищната столова, всъщност лежа, свързан с една машина чрез жици. Това беше странно. Но не искам да го обсъждаме сега, не и когато виждам напрежението, върлуващо в него като буря.

- Не - казвам.

- Не ме лъжи - отвърща той и ме сграбчва за ръката, а пръстите му се впиват в мен като менземе. Не гледам в него.

- Не лъжа - настоявам. - Получих резултат Аскет, точно според очакванията. Жената едва ме погледна, когато си тръгнах. Честно.

Той ме пуска, а кожата ми пулсира на мястото, където ме е държал.

- Добре - казва. - Сигурен съм, че имаш какво да обмисляш. Трябва да си отиваш в стаята.

- Да, сър.

Изправам се и облекчен отново се насочвам натам.

- О - допълва той, - някои от колегите ми от съвета ще дойдат тази вечер, така че ще трябва да вечеряш по-

рано.

- Да, сър.

+ + +

Преди слънцето да е залязло, си вземам храна от бюфета и хладилника - две хлебчета, сурови моркови, голямо парче сирене и ябълка, както и малко недоядено пиле без никакви подправки. Цялата храна има един и същи вкус - на прах и тесто. Задържам очите си приковани към вратата, за да не се сблъскам с някой от колегите на баща си. Няма да му хареса, ако още съм долу, когато дойдат.

Допивам чашата си вода, когато първият член на съвета се появява на прага, и бързо прекосявам хола, преди баща ми да стигне до вратата. Той изчаква с ръка на бравата и веждите му се повдигат, когато стигам до перилата. Посочва ми стълбите и аз ги изкачвам бързо, докато той отваря.

- Здравей, Маркърс. - Разпознавам гласа на Андрю Прайър. Той е един от най-близките приятели на баща ми от службата, което не означава нищо, защото никога не го познава *истински*. Дори и аз.

Поглеждам надолу към Андрю. Избърсва си внимателно обувките в изтривалката. Понякога виждам него и семейството му, идеална Аскетска единица - Натали и Андрю и синът и дъщеря им, които не са близнаци, но и двамата са две години след мен в училище - всички, движещи се спокойно по тротоара и кимащи почтително на минавачите. Натали организира всичките доброволчески акции на Аскетите. Майка ми трябва да я е познавала, въпреки че рядко присъстваше на събиранията на кастата, понеже предпочиташе да пази тайните си така, както и аз пазя своите - криейки се в къщата.